

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: ברנדווין	שם פרטי: ציפורה

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה
במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: שטיינר		בלועזית Stainer
שם פרטי איתו נולדתי: פלה		בלועזית Fela
עיר לידה: קלצה		בלועזית Kelce
שם פרטי ושם משפחה של האב: הרצל צבי		שם פרטי ושם נעורים של האם: ג'וסקוביץ' הלה
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: פינצ'וב		בלועזית Pincow
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)		מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: (שם העיר או האזור ושם הארץ)		
במידה והיית בגטו, ציין את שמו: פינצ'וב		בלועזית Pincow
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו		בלועזית
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי: פולין		תאריך השחרור: 1945
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו: (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)		ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור: ברצל
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממת' עד מת'		שנת עליה: 1949
		קמברה

נא ספרי/ על קורותיך בזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

כשפרצה המלחמה הייתי בערך בת שנתיים, אני לא זוכרת כמעט שום דבר על משפחתי מלפני- כן. אני זוכרת רק דברים עם גמר המלחמה וקצת לפני כן.

כשפרצה המלחמה, הוכנסנו לגטו ומשם ברחנו עם אמא ואבא ליערות. הסתתרנו בין שבילי תפוחי אדמה, בערימות קש ובשדות של האיכרים. יותר מאוחר התארגנו כמה משפחות, חוץ מאיתנו היו גם הדודים שלי שבנו בונקר מאוד גדול ביער. אבי נרצח בשנת 1943 בידי פולנים שעקבו אחריהם אל תוך מיקום הבונקר בכל פעם שהמשפחה הייתי מגיעה אל הפולנים שבכפרים כדי לבקש תמורת כסף שיקנו להם כסף להגנה עצמית. אחרי שרצחו את אבי ודודי, סיפר לי על כך קרוב משפחה אחר שהצליח לברוח, הם הגיעו אל הבונקר שלנו כיוון שכבר הכירו את הדרך לשם. הם צעקו בפולנית שהגברים ייצאו, ושם למעלה ירו בכל הגברים שיצאו מהבונקר. אחר כך ירו ביתר האנשים שנשארו למטה בבונקר. העמדנו פני מתים והפולנים חשבו שכולם מתו ועזבו אותנו, כך נשארו בערך 7 איש בחיים.

הסתובבנו תקופה מה ביערות ואחר כך אמא ועוד קרובי משפחה מצאו מסתור אצל פולנים בכפר, אותם כנראה הנוצרים הכירו עוד ממקודם, המסתור שם היה בעליית הגג. הם העלו לנו כל הזמן אוכל ושמיכות ושמרו עלינו.

כשהמצב נהיה יותר מסוכן ולא ידענו מתי יגיעו הגרמנים אלינו, מצאו לנו הילדים- לי, לבן ובת דודתי, מקום אצל כפריים בזהות של ילדים פולנים. אני הייתי הצעירה משלושתנו, לכולנו היו שמות בדויים ולי קראו פרגיה מאיווסקה. אמרו שאנחנו יתומים כי הבתים שלנו הופגזו והורינו נהרגו. לכל אחד הייתה משפחה אחרת. הייתי ילדה קטנה שטיפלה בילדים יותר קטנים שלהם, הייתי גם רועת צאן בשדות, ורדפתי אחרי הפרות והחזירים בשדות. אסור היה להזכיר שאנחנו יהודים. לא הבנתי אם עדיין יש מלחמה. בזמן שהייתי אצל הגויים גזזו לי את כל השערות בגלל שהיו לי כינים. עברתי למשפחת גויים אחרת, אני לא זוכרת למה, שם לפני-כן חי בן דוד שלי שברח מהם כי הרגיש שהסביבה מלשינה עלינו.

יום אחד הגיע ג'יפ עם גרמנים כי אמרו להם שיש שם ילד יהודים. הם חשבו שאני הילד ורצו לקחת אותי לחקירה, אבל הגיע כומר ונתן לי להגיד את כל התפילות בפולנית. הכומר אישר שאני ילדה ולא ילד ובוודאי לא יהודיה, ואז הם עזבו. עד היוםאני ני מרגישה שהכומר ידע שאני יהודייה ורק רצה להציל אותי,

אנא ספרי/ על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(השחרור וחזרתך הביתה, חייך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):

כשנגמרה המלחמה היינו בבית ילדים יהודי, למדתי בבית ספר פולני. נאלצתי לעבור ניתול ולאחריו אמא הוציאה אותי מבית החולים ועברנו לגור ביחד בעיר ברצלבה בפולין. האנטישמיות תמיד הורגשה, היה פוגרום ואמא שלי הייתה ברכבת. הם לא זיהו אותה כיהודיה. נהרגו הרבה יהודים באותה רכבת, ואחרי הפוגרום נאלצנו לברוח- עברנו גבולות והגענו לגרמניה. שם נשארתי עד פברואר 1949 ואז עלינו לארץ.

נא ספרי/ על חייך בארץ

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

הגענו לארץ למחנה עולים בחדרה. כדי ללמוד התקבלתי לקיבוץ נצר סירני, הייתי שם 3 וחצי שנים, למדתי ועבדתי וזו הייתה התקופה הכי נהדרת שלי. עזבתי את הקיבוץ רק בגלל מחלתה של אמא. המשכתי ללמוד גם מחוץ לקיבוץ ומאוחר יותר גם עשיתי צבא. בשנת 1961 נישאתי לבנימין, נולדו לנו שתי בנות וכיום יש לנו ארבעה נכדים בתור גמלאים אנחנו מבליים במועדון "עמק".